

[Haustrup Clemmensen.]

sterne i 1974 forventes at stige med ca. 20 pct., hvorimod selve muligheden for i faste priser at forøge efterspørgslen kun er en mulighed med et par procent, så er der et sådant skrigende misforhold mellem de pengeindkomststigninger, der gives, og de virkelige muligheder for forbrugsudvidelser, der sagligt er, at det er uholdbart, og disse voldsomme pengeindkomststigninger er jo med til i høj grad at forringe landets konkurrenceevne og svækker derved beskæftigelsen.

Jeg er derfor ganske enig med fru Grethe Philip i, at indkomspolitik må med ind i billedet, hvor vanskeligt det end er; det er ikke til fordel for nogen at få pengeindkomster, der stiger med ca. en snes procent, og kun reelle muligheder for at forøge købekraften i faste priser med et par procent. Det burde enhver kunne indse.

Vi mener altså, at der både skal langsigtede og kortsigtede beslutninger til. Vi er skuffede — det håber jeg fremgår også af dette indlæg — over, at de kortsigtede beslutninger er blevet så beskedne fra flertallets side i denne sal; det er så endnu mere nødvendigt, at de langsigtede beslutninger træffes hurtigt og med tilstrækkeligt politisk mod.

Brusvang (CD):

Mit partis ordfører meldte forfald her til morgen, hvorfor jeg med ret så kort varsel har måttet overtage jobbet.

Jeg vil gerne foretage et kort tilbageblik over den arbejdsperiode, som vi har haft glæden af at være med i her i tinget.

For mig er der ingen tvivl om konklusionen for mit partis vedkommende. Dette parti, centrum-demokraterne, har ikke været nogen misforståelse, som det har været hævdet bl. a. fra hr. Anker Jørgensens side. Jeg har fuld forståelse for nødvendigheden af, at hr. Anker Jørgensen må sige dette. Jeg kan også sige, at det måske kan være vanskeligt for andre at forstå den styrke og den tro, vi stadig væk har, når man ser de

Galluptal, vi har været ude for, når man ser det resultat, vi havde ved kommunevalget.

Men se, det afgørende er jo ikke for et parti, om man markerer sig i de første 3 måneder, det afgørende er, om man har den fornødne tillid til sig selv til at vente med at markere sig til det tidspunkt, der er det rette, og på det sted, der er det rette. Det havde ikke været realistisk her i den meget korte tid, der har været; der har ikke været et realistisk flertal for at komme videre end de resultater, vi er nået til.

Så har vi i øvrigt markeret os på forskellig vis, som jo slet ikke er så ringe endda, og som viser, at vi har en eksistensberettigelse. Vi har optrådt i denne sal som katalysatoren; det er os, der har udløst de forlig og disse tendenser til forlig, som vi har oplevet. Det er os, der har måttet lægge ryg til, og det har vi gerne gjort til det firepartiforlig, der er afsluttet, fordi det netop viser et nyt samarbejdsmonster her i salen. Vi ser det igen nu på boligområdet, hvor der er forhandlinger mellem socialdemokrater og radikale, hvor venstre er kommet med sit udspil, hvor vi er kommet med vort udspil; igen her er der ganske klart et nyt samarbejdsmonster, hvor vi har fået sat stop effektivt for den ensidighed, som prægede det tidligere flertal, hvor det var SF, der dominerede over socialdemokratiet. Ikke et ondt ord om SF som parti, men stadig væk dette, at samarbejdet imellem S og SF var præget af ensidighed.

Jeg vil gerne om det storpolitiske forlig, som vi var med til at afslutte, sige, at selvfølgelig var der punkter i dette, som for os var meget vanskelige at bære, at gå ud til vore vælgere med. Uanset at den bundne opsparring ikke er nogen skat — den bliver tilbagebetalt, og den bliver forrentet — er der ingen tvivl om, at den af mange af vore vælgere blev opfattet som en skat. Derfor var vi også meget stærke modstandere af den, men hvad var den politiske realitet? Det var jo denne, at det var den pris, vi måtte betale, det var socialdemokratiet